

ÁDÁM TAMÁS

Négy nap

Mariannának

Jéggel szorított cölöpöket kerülget
a folyó, engem is kerülget. Ha
letérdelek eléd, kavicsokat ér
térdem, számban megmelegsik
a fagyos víz, lenyelem.

Vastagszik a hab a móló lábainál,
átölel a kockás hasú Duna.
Hajóval küldöd sóhajod.

Úszadék-fa búsul a töltésen.
Felriadnak a sziget lázas csalánhordái.
Tüzes cappuccino füstöl a távoli
hegyeken. Szökik néhány
parthoz kötött vasdaru.

A negyedik napon leltározunk,
leolvasom homlokod vonalkódját.
Kicsit elmegyünk, velünk úszik
a sziget.

Munkanap

A teraszon kávézaccot
söpör az ősz, pedig
bemondta a rádió, hogy
tavasz köszönt rám.

Sokáig fehér marad
a monitor, kopogással
próbálkozom, de beragad
pár makacs billentyű.

Az égen rajokban
szállnak a fekete betűk,
megriadnak, nem tartják
a sortávot.

Kávét iszom, pislálkol
az este. Kinyomtatok
egy csonka holdat,
kikapcsolom a gépet.

ÁDÁM TAMÁS

Repceasszony

Mariannának

Érett asszony sétál a völgyben,
átveszi ritmusát a domb. Hajában
tüskefésűt cserél az alkony,
kiváráásra játszik, mintha ultizna
vagy pókerezne. Lapot húz,
úgy jön, mintha menne.

Még nem dönthető el: repce
vagy csak utáncat a foltos szőnyeg
sajgó derekunk alatt. Szél fektet
idomíthatatlan bokrokat, korbács
fröccsent ránk sarat, így leszünk
tisztátalanok.

Néha mintha messze lennénk, pedig
fűszál sem fér közénk. Lüktet a
beszántott repceföld, olajos kezem
megpihen combodon.

Keszegek

Keszegek úszkálnak abban
a horpadt lavórban, amelyben
vízhiány idején melledet mostad.
Az elhagyott pikkelyekkel fizetek
a dohányboltban.

Azok a keszegek olyan laposak
voltak, mintha átment volna rajtuk
a sárga úthenger. Fogtuk a halak
üzeneteit. Némák maradtunk.